

PETRU LEMNARU

CĂLĂTORII
ÎN ALT TIMP

Versuri

WWW.CORES.NET

CUPRINS

- 5 *DESPRE AUTOR*
6 *UN RĂBOJ ÎN VERSURI – Prefață de Anda Lua*

LIVADA DE NUCI

- 15 REVERIE
17 UN COLȚ DE RAI
19 LIVADA DE NUCI
22 PE TĂRÂMUL DE MĂRGEAN
25 OMAGIU
27 O IARNĂ DE ALTĂDATĂ...
29 SUNT DOAR UN COPAC
31 VOI, ANILOR TINERI!
34 ALTFEL
36 E TOAMNĂ IAR...
39 DE-O VREME...
40 POEM FĂRĂ CUVINTE
42 MAGIA CLIPEI CARE TRECE
44 COROLĂ ÎN ALBASTRU

- 47 STEAUA CE MĂ DOARE
49 CINE SĂ MAI ȘTIE?
51 MĂ REÎNTORC...
53 DIN PRAF DE STELE
56 UN INFINIT...
58 CE-A FOST?...
61 REVEDERE
63 CUVINTE, CUVINTE...
66 NU AVEM TIMP!

ZBORUL SPRE LUMINĂ

- 71 AM VRUT
72 DOR DE NEMURIRE
74 ZBORUL SPRE LUMINĂ
76 RUGUL APRINS
79 ÎMI AMINTESC...
81 ORIUNDE ȘI ORICÂND
83 VOI SUNTEȚI...
85 SĂ CĂLĂTORIM...
87 LIBERUL ARBITRU
88 CĂLĂTORIE CĂTRE SINE
90 DOAR MERSUL ÎNAINTE
91 CE CALE SĂ ALEGEM?
94 MI-E TEAMĂ!

- 99 CLIPELE NU PIER!
101 NIMIC ÎN ZĂDĂRNICIE
102 ÎNDEMN
103 POVESTEA MIRESEI DIN CER
106 IN MEMORIAM
108 PSALMUL LUMINII
110 SFERE DE LUMINĂ

LUMINI ȘI UMBRE

- 115 SĂRMAN POPOR!
117 OMUL „ȘTIE-TOT”
118 MĂ DOARE...
120 UNEI SILFIDE
122 „OMUL NEGRU”
124 ORAȘUL DINTRE NEGURI

LIVADA DE NUCI

Motto:

„Copilo, pune-ți mânilor pe genunchii mei.
Eu cred că veșnicia s-a născut la sat.
Aici orice gând e mai încet,
și inima-ți zvâcnește mai rar,
ca și cum nu ți-ar bate în piept,
ci adânc în pământ undeva.
Aici se vindecă setea de mântuire
și dacă ți-ai sângerat picioarele
te așezi pe un podmol de lut.
Uite, e seară.
Sufletul satului fâlfâie pe lângă noi,
ca un miros sfios de iarbă tăiată,
ca o cădere de fum din streșini de paie,
ca un joc de iezi pe morminte înalte”.
(Sufletul satului, de Lucian Blaga)

REVERIE

Pe drumul ce trecea prin paradis
Străbăteam visând un ținut solar,
Și făuream istorii care nu s-au scris,
Sub vrajă de miracol, oferit în dar.

Mergeam rătăcitor... treceau anotimpuri
Care cerneau domol un timp inegalabil.
Și-acum trăiesc a lor magie la răstimpuri,
Dar totul mi se pare incomensurabil.

Cum să măsoți vraja unui timp pierdut?
Când fulgii iernii se făceau secunde,
De-i prindeam în palme și-i priveam tăcut,
Atâtor întrebări nu le puteam răspunde!

Ce este viața? Și de ce mă simt singur?
De ce n-am aripi, să pot zbura spre-nalt?
Câtă frământare este într-un mugur?
De ce apusul, oare, mă face să tresalt?

Respect pentru lumina albă trăiam un miracol sfânt:

Învățam și de la ploaia ce cădea pe pământ,

Iar timpul se scurgea pe aripi de gând

Și mă-ndemna: urmează-ți calea veghind!

UN COLȚ DE RAI

Reîntors în satul dintre deal și vale,
Ca-ntr-un basm cu zâne și castele,
Învăluite-n nori de vată și cu stele,
Ascult acorduri de simfonii astrale.

Străbat cenușa vremii, un vis fără tină,
Iar școala îmi apare-n față ca un nimb;
Și văd aievea dascălii, venind... plecând,
Lăsând în urma lor, boabe de lumină.

Casele așezate ca-ntr-un crâng,
Iar oamenii... de-un neam arhaic;
Cu brațe, ca păsări ce aripile-și frâng,
Părea... dar nu era nimic prozaic.

Vrăjit, în lume am plecat desculț,
Ca să adun în grabă nestemate
Și să le șlefuiesc, să fac din ele punți
Să mi le-așez în cale, spre eternitate.

Respe~~ct~~ și-acum călătoresc și atunci,

Când alergam în deal și-n vale,
Să-i văd pe bunii mei cărunți
În candelile arzând luminile opale.

Cu pași măreți plecat-au spre apoi...
Așa e legea a tot ce ne-nconjoară!
Vremea a trecut și-a nins peste noi
Povara de argint a anilor ce zboară.

Iar când cu dor ajung în vale – colț de rai! –
Cad peste mine anotimpuri și anii la rând,
Dar nu e cugetare ca să exprim în grai,
Rostul efemere-i noastre treceri pe pământ.

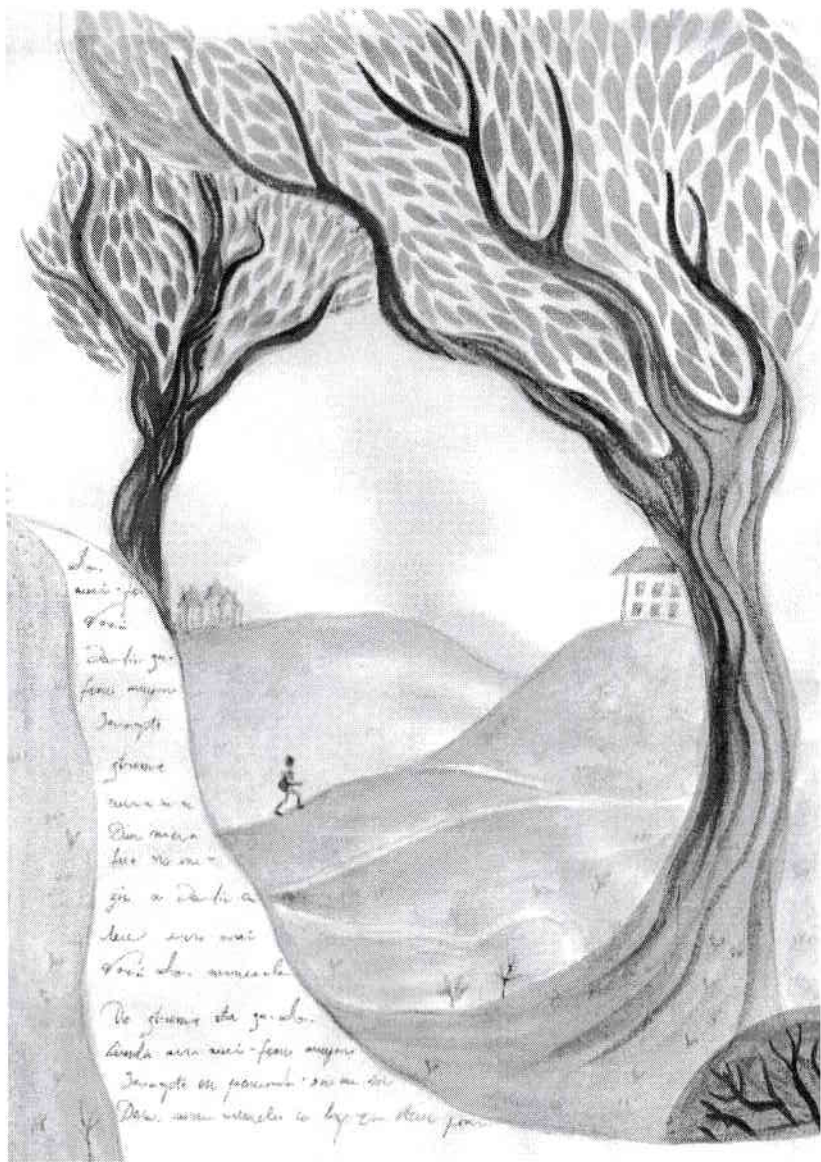
LIVADA DE NUCI

De strajă stă și-acum, între deal și vale,
Livada de nuci – făclii aprinse,
Înfipse în pământ: să nu se prăvale
Dealul peste valea cu lămpile stinse.

Din vremuri se arată, găsită acolo,
Pe cărări șerpuite. Desculț o cercetam,
Cutezător asemenea lui Marco Polo,
Precum în poveste, copilăria mi-o visam.

Străjerii cei puternici mă vegheau de sus,
Îi apucam de ramuri și mă luau în brațe.
Căutam adevăruri ce nimeni nu le-a spus:
Până unde poate omul să se-nalțe?

Se întâmpla pe-atunci în somnul profund
Să zbor prin livadă, în drumul către școală...
Pe culmea dealului, privindu-i rând pe rând,
Toți dascălii treceau în procesiune solară.

Acum, același basm aș vrea să-l retrăiesc
Și trimit o rugă spre bunul Dumnezeu:
Să dea o sărbătoare și să mă miruiesc,
Să fie mulți copii, livada să fiu eu!

PE TĂRĂMUL DE MĂRGEAN

Era mult soare atunci!... ce răsărit!
 Și anotimpurilor toate le zâmbeam...
 Vrăjiți de tainele unui mirific început,
 Ni se dezvăluia țărâmul de mărgean

Și prin aceleași bălți călcat-am ani la rând
 Iar sub aceleași ploi, stăteam sub pelerină
 Cu chipul candid, cu ochii în lumină,
 Fără a ține socoteală anilor trecând.

Ne-am aruncat apoi senini, în bărci plutind,
 Pe-a lumii valuri ce se spărgeau de stânci.
 Zăgazuri nu am pus strâmtorilor nicicând,
 Dar trecătorile... lăsat-au urme adânci!

Priviți în urma voastră, de nu e prea curând!
 Frânturi de visuri răvășite să vă apară-n față!
 Și nu lăsați risipa să se aștearnă-n gând,
 Să prăduiască moștenirea – mirabila viață.

